

Zakariás imádkozik

Köszöntés: Lelkem köztetek marad! Ne féljete! A reménység pedig nem szégyení meg, mert szívünkbe árad az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által. Ámen. (Hag 2,5; Róm 5,5)

Gyülekező ének: 308: 1-3: Igaz Isten, ígéretedben Változhatatlan valóság!

Fennálló ének: 309: 4: „Erősítsd bennünk hitünket...”

Fő ének: 312: 1-3: „Várj, ember szíve készen!”

Előfohász: „Egek, harmatozzatok a magasból, hulljon igazság a fellegekből! Táruljon fel a föld, és teremjen szabadságot, sarjadjon igazság is vele! Én, az Úr, teremtettem mindezt. Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. Az Úr közel!” (Ézs 45,8; Fil 4,4.5b)

Lekció: Lukács evangéliuma 1,67-80

„Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált: „Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök idők óta: hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket; hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait, hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; hogy világítsa azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békeség útjára.” A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izraelben.”

Előima

Urunk megvalljuk előtте, hogy még olyan sokszor mi magunk is ott járunk a sötétségben és a halál árnyékában lakozunk annak ellenére, hogy van világosságunk, van Krisztusunk, Aki ma is életre hív és megnyugvást és békeséget ajándékoz mindazoknak, akik élő hittel és reménységgel kérik a bűnök bocsánatát. Így valljuk meg előtте, hogy saját erőnkben képtelenek

vagyunk a jóra, képtelenek vagyunk az őszinte szeretetre és segítségnyújtásra, mert hatalmasabb tőlünk a gonosz ereje, de kérünk Te, Aki mindezek az erők és hatalmak felett állsz, győzd le szívünk és elménk sötétségét. Győzz le bennünk mindent, ami bűn, és ami az elmúlás lenyomataként megkeserít bennünket, s újíts meg bennünket Szentlelked erejével, hogy Zakariással együtt neked énekeljünk, hogy meg tudjuk énekelni, hogy áldott az az Úr, Aki megengedte a mai napot is, Aki megőrzött bennünket, s Akinek akarata nélkül még egy hajszál sem eshet le fejünkről, hiszen véd és áld minden helyzetben. Kérünk Istenünk, Te tisztíts meg Szentlelked erejével, építs bennünket lélekben, erősíts hitben, hogy az Ige hallgatói, cselekvői és megtartói legyünk, akik a Te dicsőségedet keresik minden körülmények között. Az Úr Jézus Krisztusért hallgass meg minket. Ámen

Igehirdetés előtti ének: 312:4: „Ó, Jézusom, szegényed...”

Textus: Lukács evangéliuma 1, 76-77

„...hogyan megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból...”

Második adventben élő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Zakariás pap imádkozik. Ujjong, bátorít, biztat, hogy népe, amelynek Isten kegyelméből szolgálatában áll, valódi nagy látogatást tapasztalt. Két meg nem született magzatról énekel. Arról a mennyei csodáról, aminek a felismerésére minden édesapának el kell jutni, hogy érezze és tapasztalja Istent, Aki az ő oldalán áll. Egy családfő, akinek fontos a holnap. Egy családfő, aki lényegesen többet beszélget Istennel azokról a dolgokról, amelyek egész népét érintik. Vizsgáljuk meg ennek az énekelt imádságnak az egyes részeit és köszöntsük ezzel az igével a beteljesedést és azokat a családfőket, akiknek fontos saját családjuk és fontos nagycsaládjuk, gyülekezetük és népük élete.

Az igehirdetés legelején egy figyelemre méltó dolgot kell leszögeznünk. Zakariás profetikus imáján keresztül végig a múlt időt használja. „Meglátogatta”, „üdvözítőt támasztott.” Bizonyos értelemben teljesen helyesen, hiszen az Üdvözítő már eljött. De ugyanakkor Ő még egy meg nem született magzat volt,

még nem volt életképes. A nép még nem kelt fel, még sötétség volt, de Zakariás hite már érzekelte a védelmet és a győzelmet. Hosszú idő telt el Ábrahám és a próféták szolgálata között, hosszú idő telt el a próféták és Zakariás szolgálata között, de egy biztos, hogy Isten ígéretei az élet alapelveiben összpontosul: „reménység nélkül az élet elviselhetetlen.”. A hit az a drága megtapasztalás, amelyben az ember tudja Isten cselekvő szeretete által, hogy a soha véget nem érő éjszakában is jelen van a fény, hogy az atyáknak tett ígéret valóság, nem pedig mese, hogy a hitnek vissza kell nyernie pozícióját, és kijelentenie, hogy Isten nem hazudhat, és ha mond valamit, azt pontosan azt is jelenti. Drága gyülekezet! Erre az előremutató hitre van szükségünk, amilyen Zakariásnak is volt. Ő sem hitte el élete alkonyán, hogy felesége, a meddő Erzsébet gyermeket szül neki. Ő sem hitte el, hogy igazi családja lehet. Ő sem hitte el, hogy több van az életben, mint férfiúi akarat. Ő sem hitte el, hogy a családfőnek másként kell látnia és néznie családját. Ő sem hitte el, hogy Jézus, a meg nem született élet, de már a földön levő élet milyen gazdagságot hordoz. Vajon te, drága testvérem elhiszed-e? Vajon a tied is az a múlt idő, amit hittal énekelt meg Zakariás? Vajon a te szívedben is megszületett az élet? Vajon a te lelked mélyén is ott van a földre szállt reménység, a holnapba tekintés azzal a Krisztussal, „aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz?” (ld. Zsid 13,8) Ugyanis a próféták nem önámító bolondok voltak, akik képtelenek megkülönböztetni Isten hangját saját gondolataiktól, mert az Úr volt az, Aki beszélt az egyes próféták hosszú során keresztül, és egy napon be kellett váltania esküjét, és méltányolnia kellett az emberi nemzedékek hitét. Zakariással igazolást nyert a hit. Ez a hit pedig józan hit volt. Lehetett is, hiszen maga az Úr józanította ki és vezette ösvényén. Ajándékozta meg önmagával és a némaság helyett megtanította szólni arról a tervről, ami előbbre viszi az ő népét.

Kedves családfők, drága édesapák! A hit az, ami megtanít tervezni. A hit az, ami úgy láttatja családomat, ahogy van. A józan hit tud úgy beszélni a családról, amint van. Nem szépít, nem cicomáz, nem keresi a maga hasznát, nem

gerjed haragra, hanem vállalja a tiszta és őszinte beszédet. Kész tervezni a mennyei Tervezővel, kész vállalni az elesést is, kész változtatni önmagán, és kész változtatni családján Isten tervével megegyezően. Kész vagy-e a józan hit gyümölcseinek a megtermésére? Kész vagy-e levetni az ócskaságokat? Kész vagy-e kommunikálni Istennel magadról, a családban betöltött szerepedről, szolgálatodról? Kész vagy-e odafigyelni gyermekeid megszólítására: „APA!” Kész vagy-e látni önmagadat tisztán és egészen a csodában?

Aki kész a hit ajándékában megmártózni, visszatérhet saját gyermekéhez. Láthatja, hogy mit bízott az Úr az övéire. „Igen, te gyermekem, el fogod végezni a szükséges útkészítő munkát.” – énekelte Zakariás. Mit kell meglátnod gyermeked életében? Azt, hogy nem lehet szó addig üdvösségről, amíg Izráel meg nem ismerte az üdvösséghez vezető utat. Ennek eszköze Zakariás gyermeke, Keresztelő János. Zakariás meglátja, hogy milyen nagy feladat áll Keresztelő János előtt. Zakariás tisztában van vele, hogy az útkészítő munkát el kell végezni. Az örök életre szóló tanítás nélkül elvesz a gyermek és elvesz a nép is. Isten látása kell a gyermekneveléshez. Isten látása pedig az üdvösségre vezető út. Isten látása az életek mentése. Isten látása a bűnök bocsánata és az örök élet ajándéka. Isten látása az örök élet, a felkínált új élet. Egyik gyülekezeti hittanon Rozsnyón egy kislány, akit én kereszteltem, elmesélte nekem első találkozását a halállal. Elmondta, hogy új kis kutyusuk van, mert a régi meghalt. Hozzá tette: „A kutyák meghalnak. A madarak is meghalnak, de tudnak repülni.” A kis élet így dolgozta fel az elvesztésnek a nehézségeit: „Tudnak repülni.” Jézus Krisztus által szárnyalunk, a mennybe hágunk. Látni gyermekemben a potenciális mennyei donort. Látni gyermekemben az örök életre vezetőt. Látni gyermekemben az útegyengetőt. Látni gyermekemben a keresztyén misszió hirdetőjét. Látni gyermekemben a Krisztus-követőt. Vajon te mit látsz abban a gyermekben, akit az ég Ura neked ajándékozott? Vajon te milyen potenciális hitbeli erőt mérsz gyermekeid életében? Gondolkodsz-e azon, hogy a gyermekbiblia legyen a

meséskönyvük? Gondolkodsz-e azon, hogy beszélgetsz velük Istenről és az ő hatalmáról? A gyermek nem buta, csak gyermek. Az evangélium, az örömhír nekik is szól. Ne kisebbítsd hát az ő értelmüket, hanem fejleszd azt, amire hitből fakadóan szüksége van. Kevés az asztalra varázsolt kenyér és József Attila által megénekelt csecse-becse, Istenre van szükségük, Aki egyedül útegyengetővé formálja őket. Jézus előtt kell járnia minden felnőttnek és gyermeknek, és készíteni az ő útját, mert Zakariás jól ismerte az embereket. Nem hiába volt pap. Őket jobban érdekelte a személyes és a közösségi függetlenség, az „én-uralomban élés”, mint a bűnbánat. Tudjuk, hogy nehéz volt Keresztelő János szolgálata, hiszen olyan utat kellett készítenie, amelyen a Messiás megérkezhet a szívükhöz. Zakariást azonban az vigasztalja, akár mennyire is nehéz lesz gyermekének, a Messiás már eljött. Zakariás hite megújult és diadalmaskodott. Semmi sem ronthatja meg Zakariás hitének diadalát. Jézus itt van! Jézus eljött. Ebben a fényben, ebben a világosságban láthatjuk gyermekeinket. A jövőjük nem a világ vaksorsában, hanem Jézus Krisztusban van elrejtve. Nem aggodalmaskodni kell a gyermekért, hogy nincs gyermekora, hogy nem fog egyenletesen nőni, hogy nem olyan, mint a mi generációnk. Rá kell bízni őket Jézusra és látni kell bennük a misszionárius szolgálatát. Látni kell bennük a potenciális keresztyéneket. Látni kell bennük a következő nemzedék hitét. Látni kell bennük azt az árnyat, amit Krisztus békessége elvesz, és világossággal tölti meg. Nehéz lesz az ő útjuk is, mint a mi macskaköves utunk volt, de mindenkinek meg kell járnia a saját útját, hogy rádöbbenjen, Krisztus előbb megtalálta és szerette. Vajon így diadalmaskodik a hit a te életedben is, vagy inkább aggódsz a meg nem született gyermekedért? Vajon hiszed-e, hogy Isten többet lát benne, mint te? Vajon úgy nézel gyermekedre, mint Zakariás, akinek a némasága megtanította szólni Istenhez gyermeke jóléte felől? Vajon hogyan tekintesz rá, akit ajándékba kaptál? Beszéljess vele Istenről, és mondd el Istennek mindent róla - róluk, hogy meglásd: „Ő mindannyiunk Édesatyja, oktalan, ki ezt tagadja.” Ámen.

Utóima

„Örömmel teszek jót velük teljes szívemmel és lelkemmel, és véglegesen elültetem őket ebbe a földbe (Jer 32,41).”

„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál (Jn 10,9).”

„Aki törvényeimet teljesíti, és rendelkezéseim szerint él: az ilyen nem hal meg apja bűne miatt, hanem élni fog (Ez 18,17)!”

„Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén (1Pt 1,18-19).”

„Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre (Jn 1,16).”

„Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bízik (Zsolt 84,13)!”

„Ábrahám reménység ellenére is reménykedve hitt (Róm 4,18).”

„Ujjong, örülj, Sion leánya, mert jövök már, és itt fogok lakni - így szól az Úr (Zak 2,14).”

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala (1Jn 4,9).”

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok (2Kor 8,9).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Azt a csodát jelzik ezek a férfiak, hogy én elhozom szolgálmat, a Sarjadékot (Zak 3,8)!”

Áldás: Istennek népe! „Hiszen nem veti el az Úr a saját népét az ő nagy nevéért, mert tetszett az Úrnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket (1Sám 12,22).”
Ámen.

Záró ének: 308: 4-5: „Lelki örömmel megújulva...”